

Capitolul 17

Babilonul și fiara

Introducere

În șirul evenimentelor din capitolul 14 este anunțat al treilea eveniment, căderea Babilonului, și judecata acestui sistem încărcat de vină are loc după vărsarea potirului al șaptelea. În capitolul 14,8 se vorbește despre același eveniment și același timp ca și în capitolul 16,19. Din aceasta rezultă că evenimentele patru, cinci, șase și șapte din capitolul 14 se ordonează în timp *după* vărsarea potirului al șaptelea. Ca ajutor pentru înțelegerea corectă a părților diferite și viziunilor din această carte, aceasta este important. În capitolele 17 și 18 sunt descoperite apoi caracterul Babilonului, ale acestei »mari curve«, relațiile ei cu fiara și cu împărații pământului în general precum și detalii ale judecării ei. Să nu gândim, că evenimentele din aceste două capitole vor avea loc în timp *după* încheierea definitivă a judecăților pricinuite prin vărsarea potirului al șaptelea; comunicările de aici nu ne prezintă succesiunea cronologică. – Babilonul¹ ocupă un loc deosebit în istorie și în Sfânta Scriptură apare des ca dușman al lui Dumnezeu și ca cel care subjugă pe poporul Său. El este destinat în mod deosebit pentru judecată, și de aceea era necesar să se dezvelească natura lui, relațiile lui și sfârșitul lui. De ce Babilonul va avea parte în mod deosebit de răzbunarea Domnului? Prin *cine* și prin *ce mijloace* va avea loc judecata lui? Capitolele 17 și 18 răspund la această întrebare și altele, care se pun în mod natural în duhurile care cercetează. Deci comunicările din capitolul 14,8; 16,19 și 17,1 până la 19,4 constituie un întreg și de aceea trebuie citite împreună.

Capitolul 17 constă din două părți. În prima parte este descrisă curva cea mare, așa cum Ioan a văzut-o în viziunea lui (versetele 1-6). Partea a doua (versetele 7-18) este mult mai bogată în conținut și deosebit de interesantă, deoarece ea ne dă o privire de ansamblu minunată referitoare la istoria viitoare a fiarei, cu privire la legătura ei atât cu curva cât și cu Mielul lui Dumnezeu. Că această curvă este Roma, rezultă clar din versetul 18. Această parte a profeției ar trebui cercetată atent și cu rugăciune de către toți cititorii scrierilor profetice.

Contrastul dintre curvă și Mireasa Mielului

În orice privință aceste două femei stau în opoziție mare una față de cealaltă. Curva stă sub influența lui Satan, Mireasa este supusă lui Hristos. Unul din cei șapte îngeri, care aveau cele șapte potire, a arătat vizionarului uimit aceste două femei. Dar punctele de observație foarte diferite, la care a fost condus vizionarul în duhul, erau o pustie² (capitolul 17,3) și un munte mare și înalt³ (capitolul 21,10). Marele Babilon vine de pe pământ, originea lui istorică este omenească (Geneza 11,1-9) și evoluția lui în timpul din urmă este satanică, așa cum ne este arătat în cartea Apocalipsa. Noul Ierusalim (sau Mireasa, soția Mielului) coboară din cer, patria ei, și originea ei este de la Dumnezeu. Una este îmbrăcată și împodobită de Satan (capitolul 17,4), cealaltă de Dumnezeu (capitolul 19,8; 21,2.11). Pierzarea veșnică va fi partea curvei, slava veșnică va fi soarta fericită a miresei.

¹ În Vechiul Testament găsim numele *Babel*. Babilon este forma greacă a acestui nume.

² O pustie este fără cărare și fără surse de viață, un tablou al sărăciei spirituale absolute.

³ Un munte este măreț și stabil, un tablou al unei puteri stabile.

Descrierea curvei celei mari (versetele 1-6)

Femeia și fiara

1. - »Și unul din cei șapte îngeri, care aveau cele șapte potire, a venit și a vorbit cu mine, spunând: „Vino aici; îți voi arăta sentința curvei celei mari, care șade pe apele⁴ cele multe,« - Curva cea mare, care stă pe multe ape (vezi și Ieremia 51,13), este văzută aici în primul rând. În explicația vedeniei (versetele 7-18) ni se spune ce înseamnă aceste multe ape (versetul 15): »Apele pe care le-ai văzut, unde șade curva, sunt popoare și mulțimi (de popoare) și națiuni și limbi.« Adăugarea expresiei »mulțimi (de popoare)« în șirul celor patru noțiuni obișnuite, care includ în sine pe toți locuitorii pământului, desemnează caracterul diversificat al acelor care sunt dominați de ea. Curva cea mare șade pe apele cele multe. Ea conduce și domină națiunile în sens religios, tot așa cum fiara face în domeniul politic. Suita ei cuprinde aproape totul. Ea reprezintă simbolic un uriaș sistem religios. Femeia și fiara personifică intenții și gânduri diferite. Femeia este sistemul religios, fiara este puterea statală. Falsificarea adevărului și stricăciunea spirituală caracterizează Babilonul. Egoismul arogant, rebeliunea evidentă împotriva lui Dumnezeu și violența sunt caracteristici clare ale fiarei. Stricăciunea, egoismul și violența sunt active începând din primele zile ale omenirii decăzute; ele erau și răul mare, care a umplut oamenii înainte de potop (Geneza 6,11-12). Aici în cartea Apocalipsa vedem desfășurarea deplină a aceluiași păcate. Falsificarea și stricăciunea se îndreaptă în mod deosebit împotriva lui Dumnezeu, violența împotriva oamenilor. Primele sunt întruchipate în femeia desfrânată, care din cauza aceasta este numită curva cea mare și mama curvelor; fiara acționează cu dușmănie evidentă și brutalitate, nimicind brutal pe oricine i se împotrivesc și în cele din urmă temerar se ridică cu putere militară împotriva lui Hristos și împotriva oștirilor Lui cerești (Apocalipsa 19,19). Mai întâi fiara va nimici curva; după aceea, îmbătată de victorie, în beția puterii și delir va conduce oștirile ei împotriva Mielului și oștirilor Lui de război. – Principiile Babilonului sunt active deja din zilele de demult, dar desfășurarea lor cea mai mare va avea loc în viitor. Babilonul nu este *numai* sistemul⁵ papal, ci uniunea tuturor partidelor care poartă nume creștin, alcătuind un sistem uriaș al răului. Caracteristicile papalității din Evul mediu se recunosc fără îndoială în curva din cartea Apocalipsa. Curva cea mare nu este numai imitația lui Satan a Bisericii adevărate, ci și asocierea tuturor mișcărilor anticreștine și sectelor din timpul acela, unite și conduse de Satan. Pretențiile nejustificate ale curvei vor fi sprijinite un timp de puterea militară și de prestigiul sistemului statal păcătos, așa că influența ei se va putea extinde asupra întregii lumi cunoscute. Acest sistem gigantic al curviei spirituale este fără îndoială totodată capodopera lui Satan și este dezgustător în ochii lui Dumnezeu.

⁴ Articolul lipsește în unele manuscrise. Mulți învățați recunoscuți sunt însă de părerea, că aici pe drept trebuie să fie. Articolul hotărât este folosit în cartea Apocalipsa și pentru a scoate în evidență anumite lucruri de importanță deosebită. El arată exactitatea și importanța lucrului pe care îl însoțește: *curcubeul, cele șapte tunete* (capitolul 10), *fiara* (capitolul 11,7), *cele două aripi ale vulturului cel mare* (capitolul 12,14). S-ar mai putea adăuga și alte exemple. Folosirea articolului hotărât scoate în evidență lucruri care în mod obișnuit pot fi privite ca având importanță minoră.

⁵ „Nu poate exista îndoială, că mulți dintre cercetătorii cei mai importanți ai Scripturii susțin și învață, că profețiile referitoare la Babilon din cartea Apocalipsa au fost date în așa fel de Duhul Sfânt, că ele descriu biserica romană. Nu numai aceia care au trăit în timpul Reformei, ci și urmașii lor de la sfârșitul secolului șaisprezece și începutul secolului șaptesprezece vestesc deschis aceeași învățătură. Și ea a fost în acest timp susținută și de aceia care erau cunoscuți pentru luciditatea lor, pentru temperarea lor, de altruismul creștin și cunoștințe temeinice.” – În sensul acesta a scris un comentator. Este Roma păgână sau Roma papală caracterizată de trăsăturile caracteristice Babilonului? Desigur, Roma papală. În măsura în care Roma papală a falsificat adevărul, a prigonit pe sfinții lui Dumnezeu, a ridicat pretenții arogante și de blasfemie, și-a însușit domnia peste toți și pe de altă parte și-a însușit duhul, principiile și practicile »curvei cea mare«, ea prezintă în natura ei Babilonul din cartea Apocalipsa; dar, așa cum am remarcat deja, Babilonul profetic este mai rău, mult mai rău decât a fost vreodată sistemul papal. Dezvoltarea *deplină* a răului în Babilon este încă de viitor.

Comportarea și influența curvei celei mari

2. ->cu care au curvit împărații pământului; și cei care locuiesc pe pământ au fost îmbătați de vinul curviei ei» - Împlinirea deplină a acestor cuvinte este încă în viitor, cu toate că în caracterul și comportarea sistemului papal din zilele întunecate ale Evului Mediu se recunosc unele asemănări. Mai întâi curva face unele legături reprobabile cu împărații pământului, cu marii conducători politici din domeniul creștinătății, și apoi îmbată cu vinul curviei ei pe »cei ce locuiesc pe pământ«, aceștia sunt mulțimea decăzuților creștini cu numele. Măsura păcatelor acestor mărturisitori creștini de odinioară va fi atunci plină. După ce s-au lepădat de Hristos, de chemarea cerească și de toată credința creștină, se vor deda bucuriei de scurtă durată, care o oferă vinul curviei. Este cu adevărat îngrozitor să privești calea, caracterul și soarta acelor care locuiesc pe pământ.

Curvia spirituală

Adulterul este păcatul deosebit de care a fost acuzat vechiul popor Israel din cauza idolatriei lui, deoarece ei erau văzuți ca o femeie⁶ logodită cu Domnul (Ieremia 3,8.8.14; 31,32; Isaia 54,1): »Au comis adulter cu idolii lor« (Ezechiel 23,37). Din cauza aceasta a fost pusă în libertate sau divorțată⁷ (Isaia 50,1; Ieremia 3,8). Dar după planul și harul lui Dumnezeu Israel va fi readus în legătura lui binecuvântată de odinioară, și după aceea niciodată nu vor mai avea de suferit, cât va fi soarele și luna (Ieremia 31,31-36).

Curvia, relații nepermise, legături nepermise cu lumea vinovată, păcătoasă, așa sună acuzarea serioasă a Babilonului. În această vorbire simbolică el este femeia stricată și desfrânată, care prin desfătărilor ei de scurtă durată îmbrățișează și încătușează pe toți care stau sub influența ei, împărați și supuși, mari și mici. Fastul și strălucirea înșelătoare ale acestei femei lepădate impresionează oamenii din toate treptele sociale, dar ea îi va conduce pe toți la stricăciune morală/spirituală, pe cei care ea îi poate lega cu lanțurile ei de aur și beau din paharul ei. Acolo unde arta ei de convingere are succes și este căutată protecția ei, se pierde orice gând adevărat cu privire la Hristos și despre Hristos.

Fiara pe care șade femeia

3. - »Și m-a dus în duh într-un pustiu; și am văzut o femeie stând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne.« - Chiar dacă fiara nu este prima și cea mai importantă figură din această viziune, ea joacă totuși un rol important. În cuvintele: »am văzut o femeie stând pe o fiară stacojie« se exprimă, că fiara va fi subordonată curviei. Ea arată o subordonare temeinică și deplină a puterii statale. Este o realitate total neobișnuită, că puterea statală puternică, fără Dumnezeu, va sta sub domnia și autoritatea femeii. Dar în viziune femeia nu stă numai pe ape multe, națiunile și popoarele pământului (versetul 1), ci și pe fiară (versetul 3). Ea va domina pentru un timp fiara, care atunci la rândul ei va fi puterea politică dominantă asupra tuturor celorlalte puteri de pe pământ.

Această imagine ciudată a fost oferită vizionarului într-o *pustie*, într-un loc sumbru al pustiei și singurătății. Ce izbitor este contrastul cu fastul femeii și puterea fiarei! Fastul deosebit și mărimea deosebită a celor două iau captive inimile oamenilor și le amețesc sufletele, dar pentru

⁶ Împărăteasa, soția Împăratului, este cetatea Ierusalim (Psalm 45,9). Mireasa și soția Mielului este Biserica sau Adunarea (Apocalipsa 19,7; 21,9). Soția Domnului este Israel (Ieremia 3,14; 31,32). Mama copilului de parte bărbătească este Israel sau, mai exact, Iuda (Apocalipsa 21,1.5; Romani 9,5).

⁷ O femeie divorțată nu mai poate niciodată să fie o fecioară; drept urmare nu este Israel, ci Adunarea este Mireasa Mielului (2 Corinteni 11,2; Efeseni 5,32).

o rămașiță suferindă simplul fast exterior este asemenea unei pustii, deoarece ea nu poate găsi acolo pe Dumnezeu. El este numai ca o vâlvătaie mare, un spectacol măreț înaintea prăbușirii definitive.

Culoarea stacojie a fiarei arată domnia politică în lume cu slava și mărimea ei. Fără îndoială fiara reprezintă imperiul roman reinstaurat, care atunci va sta sub conducerea satanică. Prin acesta va obține și femeia puterea ei exterioară și va putea să-și impună poruncile. În capitolul 11,7 este amintită pentru prima dată nemijlocit fiara, ca ceva cunoscut.

3. - »... plină de nume de hulă« - În capitolul 13,1 au fost văzute nume de hulă pe cele *șapte capete* ale fiarei, care reprezintă dreptul de guvernare deplină a fiarei. Aici se spune, că fiara însăși este plină de nume de hulă. Aceasta înseamnă, că nu numai compartimentele de guvernare executivă ale împărăției vor rosti cuvinte multe și variate de hulă, ci că împărăția în sine însăși, în toate părțile ei, va fi total stricată și va fi caracterizată în toată ființa ei prin hule publice și obraznice. Expresia »nume de hulă« indică exprimări și forme multe și diferite ale egoismului, împotrivirii și răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu.

3. - »... având șapte capete și zece coarne.« - Cele șapte capete ale fiarei, care în capitolul 13,1 reprezintă simbolic caracterul complet al dreptului ei de guvernare, înseamnă aici, potrivit cu explicația din versetul 10, formele succesive de guvernare.⁸ – Coarnele reprezintă persoanele regale (versetul 12). În capitolul 13,1 fiara are zece coarne și șapte capete, și pe coarne zece diademe. În capitolul 17 nu se văd diademe nici pe capete și nici pe coarne. Împărații din această viziune nu sunt în deplina posesiune a demnității lor regale. În explicația îngerului cu privire la fiara cu zece coarne citim: »Și cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăție, ci primesc autoritate, ca împărați, *un* ceas împreună cu fiara« (versetul 12). Deci ei vor domni cu autoritate regală împreună cu fiara, cu »cornul mic« din Daniel 7,8-20, care va fi domnul și stăpânul lor. Deoarece guvernarea efectivă a acestor zece împărați va începe mai târziu, coarnele nu au aici nicio diademă.

Strălucirea exterioară a femeii

4. - »Și femeia era îmbrăcată cu purpură și stacojiu, și împodobită cu aur și pietre prețioase și perle.« - După ce ne-am ocupat cu fiara, cu sistemul statal, revenim la studiul femeii, a sistemului religios. Pentru un timp ea va câștiga o influență decisivă asupra puterii statale. Ea călărește pe fiară și o conduce, ca să obțină propriile ei scopuri egoiste. Dintre cele două sisteme, sistemul religios este cel mai periculos. Fiara va huli în public și va prigoni pe sfinții care atunci vor interveni pentru drepturile lui Dumnezeu. Femeia, dimpotrivă, va apărea oamenilor ispititoare și atrăgătoare. După ce ea a dobândit influența și fastul curților și palatelor, toată strălucirea bătătoare la ochi a lumii, ea va șede ca împărăteasă și prin viclenia ei și linguşeala ei înșelătoare va câștiga inimile creștinilor de nume. Dumnezeu va fi atunci complet alungat din gândurile oamenilor.

Îmbrăcămintea ei din purpură și stacojiu amintește că astfel de îmbrăcămintă aparține caracteristicii deosebite a papilor și cardinalilor. Podoaba lor din aur, pietre prețioase și perle este una din semnele cele mai importante ale podoabei și gloriei papale. Argintul nu este deloc amintit aici. În serviciile divine ale bisericii papale argintul a fost înlocuit cu aurul. Dar oricare ar fi asemănările dintre Babilon, femeie și biserica romană, punctul esențial este, că femeia este împodobită cu nimicurile și găteala *lumii*. Ea se înconjoară cu ceea ce lumea consideră cel mai

⁸ În versetul 10 prin „împărați” se înțelege efectiv forme de guvernare; vezi explicația la versetul 10 din această carte.

de valoare pentru ea, cu bogăție materială, cu lucruri după care oamenii lumii acesteia aleargă în mod deosebit și pentru care ei trăiesc și lucrează.

4. - »... având în mâna ei un pahar de aur, plin de urâciuni și de necurățiile curviei ei.« - Babilonul se înconjoară ca sistem religios cu un lux și slavă exterioară care încătușează inima firească și fantezia omului și îl orbește și zăpăcește. Dar mult mai rău este, că femeia are un pahar de aur în mână. Paharul ademenitor este din aur, dar conținutul lui descoperă adâncimea păcatului, în care ea a căzut. Ca animalul stacojiu, a cărui culoare se aseamănă foarte mult cu balaurul roșu (capitolul 12,3), *plin* de nume (sau exprimări) de hulă, așa este aici paharul femeii *plin* de urâciuni și necurățiile curviei ei. Cele două rele, ale idolatriei și stricăciunii, vor caracteriza starea din urmă a bisericii cu numele de pe pământ. Cuvântul urâciuni se referă la idolatrie (2 Împărați 23,13; Isaia 44,19; Ezechiel 16,36) și cuvântul curvie se referă la stricăciunea ei mare (Apocalipsa 2,21; 9,21). Deci paharul ei este plin de păcate dezgustătoare. Culmea răului va fi atinsă. S-ar putea aștepta ca aceste lucruri să se întâlnească la păgâni, dar că creștinătatea, care acum încă mai este un domeniu al luminii, harului și adevărului, va deveni atunci tocmai locul de clocit și haznaua a tot ce este murdar și dăunător în domeniul religios, aceasta este de mirare. Acest capitol ne arată însă cu cuvinte și simboluri simple viitorul acestor țări „creștine”. Acum Duhul Sfânt locuiește în adevărata Biserică sau Adunare; *atunci* Satan va umple biserica falsă cu prezența sa și cu lucrările lui rele. Mulțumim lui Dumnezeu pentru mărturia autentică a Domnului Isus, că Adunarea, pe care El o clădește, nu va pieri (Matei 16,18) și că triumful ei final este asigurat (Efeseni 5,27).

Numele femeii și mamei

5. - »... și pe fruntea ei avea scris un nume: „Taină, Babilonul cel mare, mama curvelor și a urâciunilor pământului.”« - Aici se arată clar caracterul nerușinat al Babilonului. Ea își poartă numele în public, gravat de neșters pe fruntea ei, pentru ca toți să-l poată citi și să recunoască adevăratul caracter al acestui sistem hidos, această caricatură a Bisericii adevărate. Numele ei se compune din mai multe nume. Primul este „taină”. Acest cuvânt este folosit în general în Noul Testament pentru desemnarea adevărilor revelate în Noul Testament, dar care au fost ascunse în timpul Vechiului Testament, deci erau o taină (Matei 13,11.35; Efeseni 3,2-9; Coloseni 1,26-27). Biserica sau Adunarea este supusă lui Hristos, Babilonul cel mare aparent nu este supus nimănui, dar stă sub influența lui Satan. El va smulge de partea lui domnia asupra națiunilor, care se cuvine de fapt numai lui Hristos. El este realmente o taină. În loc să stea de partea lui Dumnezeu și a adevărului, el va fi totodată întruchiparea rățcirii și a întregii rușini și a întregului rău. Al doilea nume este „Babilonul cel mare”. Babilonul va fi un sistem mare, uriaș, al răului spiritual. Vechiul Babel era mare și rău, și a subjugat pe poporul lui Dumnezeu; era așa de rău, că soarta lui hotărâtă de Dumnezeu este irevocabilă (Ieremia 51,64). Cu toate acestea perechea lui din viitor, marele Babilon din cartea Apocalipsa, îl va întrece cu mult înaintea lui Dumnezeu în ce privește răul și vina. În marele Babilon vedem toate influențele și evoluțiile rele, care au început deja în trecut să distrugă Biserica, unite într-un sistem uriaș. Prin aceasta se atinge punctul culminant al dezvoltării răului. Ultimele zile ale bisericii pe pământ vor fi cele mai rele zile ale ei. Adunarea constituită din toți adevărații răscumpărați este lucrarea comună a Dumnezeirii, dar creștinătatea cu numele, moartă din punct de vedere spiritual, se va dovedi atunci ca fiind cel mai infam sistem de pe pământ. Numele „Babilonul cel mare” va fi cu adevărat denumirea cea mai potrivită pentru această femeie. Ea se va lăuda public cu ce este de fapt rușinea și păcatul ei. Cea de-a treia parte a numelui este: »Mama curvelor și a urâciunilor pământului«. Urmașii ei sunt numeroși. Ea este mama, izvorul oricărui sistem religios, care caută să capete favoarea lumii. Idolatria sub orice formă și înfățișare, orice lucru seducător, toate sistemele, lucrurile, învățăturile și țelurile, pe care Satan le folosește ca să îndepărteze pe oameni

de Dumnezeu – aici se arată, că toate acestea își au originea în »Babilonul cel mare«. Caracteristicile morale ale Babilonului sunt totdeauna aceleași, neschimbate pe parcursul timpului. Aici ele sunt văzute în starea lor ultimă și cea mai rea. Ea este mama a tot ce este oribil înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor lui Dumnezeu. Acestea sunt deci trăsăturile caracterului pe care femeia le poartă vizibil în public, așa cum odinioară în unele locuri se obișnuia ca femeile curve să poarte scris pe frunte numele și reputația lor. Chiar dacă adoratorii femeii, amețiți de mărimea și luxul ei, nu vor recunoaște adevăratul ei caracter – oamenii călăuziți spiritual nu se vor lăsa înșelați.

Femeia îmbătată de sângele sfinților

6. - »Și am văzut femeia îmbătată de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Isus. Și, văzând-o, m-am minunat cu mare uimire.« - Ura puterilor păgâne împotriva urmașilor și martorilor lui Isus se poate înțelege, dar că femeia, biserica falsă a acestor timpuri, ea însăși va vărsa sângele sfinților lui Dumnezeu, a fost pentru vizionar un motiv de mare uimire. Ea (de fapt sistemul, care deja în trecut a avut caracteristicile ei) a fost cea care și-a imaginat cruzimile diabolice ale Evului Mediu. Puterea lumească este numai un instrument în mâinile femeii. Adevărata instigatoare, forța motrice din spatele autorității statale, este curva. Pe poalele hainei ei se va vedea sângele vărsat cu răutate secole la rând. Babilonul va moșteni totodată vina tuturor celor care mai înainte au exercitat prigoane religioase (capitolul 18,24; compară cu Matei 23,35). Niciodată ea nu și-a condamnat cu adevărat trecutul. Istoria ei este destul de neagră și sub multe aspecte pătată cu sânge, cu sângele acelora care aveau preț pentru Dumnezeu și pentru Hristos. Vizionarul s-a mirat de această înfățișare îngrozitoare. El a văzut biserica falsă în toată stricăciunea ei. Însă cu siguranță acolo va ajunge biserica cu numele. Nimic nu o va întrece în lux și mărime, dar nici în stricăciune, cruzime și idolatrie. »Și văzând-o, m-am minunat cu mare uimire.« Cei care locuiesc pe pământ vor fi îmbătați de *vinul* ei (versetul 2), femeia însăși de *sânge*. Peste amândoi, oamenii decăzuți de la Dumnezeu și femeia, va veni furtuna dezlănțuită a mâniei lui Dumnezeu.

Explicarea tainei femeii și a fiarei (versetele 7-18)

Vestirea

7. - »Și îngerul mi-a zis: „Pentru ce te-ai minunat? Eu îți voi spune taina femeii și a fiarei care o poartă, care are cele șapte capete și cele zece coarne.”« - În Efeseni 5,23-32 învățăm să cunoaștem taina despre Hristos și Adunare, aici îngerul spune vizionarului, că el îi – și prin el și nouă – va explica taina femeii și a fiarei.

Patru perioade ale istoriei fiarei

8. - »Fiara pe care ai văzut-o era și nu este și urmează să se ridice din Adânc și să meargă la pieire; și cei care locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor minuna văzând fiara că era, dar nu este, și va veni.« - În acest verset este istoria celui mai mare imperiu din vechime rezumată în patru afirmații clare, care sunt foarte remarcabile din cauza scurtimei și exactității lor. Două din aceste afirmații se referă la evenimente de viitor. Vizionarului i-a fost arătată femeia și fiara. Femeia reprezintă puterea religioasă, fiara reprezintă puterea statală, ambele sunt rele, decăzute de la Dumnezeu. Femeia stătea în viziune pe înălțimea succesului ei, mândră, seducătoare și setoasă de sânge. Culmea

luxului și puterii ei le va obține puțin timp înainte de prăbușirea ei. – Fiara stă în viziune pe punctul de a se ridica din Adânc și prin aceasta să între *în cea de-a treia perioadă a istoriei ei* (la acest moment se referă explicația îngerului). Satan o va aduce din Adânc, din închisoarea demonilor – din domeniul în care domină întunericul absolut și răutatea satanică.

La explicarea viziunii, îngerul se îndreaptă mai întâi de la femeie spre fiară. Ioan nu trebuia să se mai uimească de priveliștea îngrozitoare.

Secțiunea 1: Fiara »**era**«; imperiul roman a existat în forma sa ca imperiu al împăraților în timpul vizionarului Ioan, și a continuat să existe până la distrugerea lui în anul 476 după Hristos.

Secțiunea a 2-a: Fiara »**nu mai este**«; imperiul ca formațiune statală nu mai există în prezent. Desigur mai există imperii sau state, care odinioară aparțineau imperiului roman, dar imperiul ca atare nu mai există. Europa modernă cu statele ei independente este rezultatul destrămării totale a imperiului nedivizat al cezarilor de odinioară. – Primele două secțiuni ale viziunii imperiului sunt realități din trecut, următoarele două secțiuni sunt de viitor. Ele ne sunt revelate numai prin cuvântul profetic al Sfintei Scripturi. Dumnezeu ridică totodată perdeaua, și noi vedem, că după multe secole imperiul va reapare înaintea ochilor oamenilor spre uimirea unei creștinătăți decăzute.

Secțiunea a 3-a: fiara »**urmează să se ridice din Adânc**«. Satan va face ca *întreg imperiu* să se renască – potrivit planului lui Dumnezeu, lui îi este permis aceasta – ca apoi propriul lui caracter să-l atribuie imperiului. Ridicarea naturală a fiarei »din mare« (capitolul 13,1) trebuie cu atenție diferențiată de ridicarea din Adânc, de apariția în caracterul ei satanic la mijlocul celei de-a șaptea săptămână-an profetică și prin aceasta în momentul când Satan va fi aruncat din cer (capitolul 12,7-9). Vizionarul a văzut fiara în viziune, ca să zicem așa, în ajunul acestei „ridicări”; tradus textual, locul acesta din Scriptură înseamnă: „... *este pe punctul* de a se ridica din Adânc”.

Secțiunea a 4-a: Fiara »**va merge la pierzare**«. Aceasta va fi ultima perioadă a istoriei ei. Roma a luat ființă în anul 753 înainte de Hristos prin multe frământări și a rezistat multe furtuni politice, până a atins punctul culminant al înfloririi ei în timpul când Hristos umbla pe pământ. Relațiile ei cu Domnul și cu iudeii au fost punctele mari și decisive din istoria imperiului roman. Fiara, prin reprezentantul ei Pilat, a răstignit pe Domnul Isus, după ce Pilat de trei ori a mărturisit nevinovăția Domnului. Mai târziu sângele iudeilor a fost vărsat într-o așa măsură, că milioane au murit în baia de sânge îngrozitoare a istoriei. Resturile nenorocite ale poporului au fost vândute ca sclavi sau împrăștiați peste tot pământul. Numărul iudeilor oferiți spre vânzare a fost așa de mare, că piețele de sclavi au fost suprasaturate și nu mai putea fi găsit nici un cumpărător. Dumnezeu nu uită această istorie, și ceasul răzbunării Lui va veni. Fiara, căpetenia în persoană, domnitorul viitor al împărăției, va fi aruncat de viu în iazul de foc (capitolul 19,20), și imperiul așa de puternic odinioară va cădea nimicirii definitive.

Uimirea cu privire la reparația fiarei

Când imperiul va apărea în ultimul său caracter satanic, el va fi tema unei uimiri generale, nu însă pentru cei răscumpărați ai Domnului. Ce stare va domni atunci! Din întunericul Adâncului, Satan va aduce o putere, pe care el a format-o și pe care el o va conduce. În exterior ea va fi asemenea imperiului roman, în interior însă va avea însușiri diabolice. Oamenii se vor uimi atunci și vor adora atât pe Satan cât și uneltele lui (capitolul 13,4.12; 2 Tesaloniceni 2,4).

Dar numele aleșilor sunt scrise în cartea vieții începând de la întemeierea lumii. Dumnezeu în previziunea Sa S-a gândit la aceste timpuri care vor veni și a purtat pe deplin de grijă. Această

carte a vieții este aceeași carte ca și în capitolul 13,8, numai că acolo se spune, că este cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat. Citim în capitolul 3,5 despre o altă carte a vieții, acolo însă este cartea mărturisirii creștine, care conține pe mărturisitorii adevărați și falși; de aceea acolo unele nume sunt șterse, în timp ce celelalte rămân. Dar aici se vorbește despre cartea sau registrul vieții; de aceea din aceasta nu se poate șterge nici un nume. Toți cei din domeniul larg al creștinătății moarte spiritual în uimirea lor vor fi duși în rătăcire prin reapariția uimitoare a acestui imperiu – toți, cu excepția celor aleși. Acest caracter adevărat al fiarei va deveni vizibil.

Taina fiarei

9.-13. - »Aici este mintea care are înțelepciune: cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt nu a venit încă; iar când va veni, trebuie să rămână puțin. Și fiara care era și nu este, ea, de asemenea, este un al optulea și este dintre cei șapte și merge la pieire. Și cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăție, ci primesc autoritate, ca împărați, un ceas împreună cu fiara. Aceștia sunt într-un gând și îi dau puterea și autoritatea lor fiarei.«

- Nu cunoaștem nici un alt subiect din domeniul revelației biblice care preocupă așa de mult pe oamenii cu puțină înțelegere și care a dat naștere la o așa mare mulțime de pure speculații, așa cum este profeția. Desigur, în tot ce se referă la viitor este necesară gândirea lucidă. Erudiția omului este aproape inutilă în domeniul profeției. Înțelepciunea omenească, care deduce anumite fapte sau principii pe baza trecutului sau prezentului, nu aduce aici nici un câștig. Numai în Sfânta Scriptură se dezvăluie viitorul. Cele mai grave greșeli în interpretarea profețiilor nu s-au făcut de către cei neștiutori, ci de oameni învățați. Cu privire la orice cunoaștere referitoare la evenimentele viitoare noi suntem total dependenți de învățăturile Sfintei Scripturi. Numai Dumnezeu poate să dezvăluie viitorul (Isaia 41,21-23; 45,11; 46,10). De aceea cuvintele introductive au importanță mare: »Aici este mintea care are înțelepciune«. Adevărata înțelepciune se supune exclusiv și necondiționat cuvântului profetic și întrebă plină de respect: „Ce stă scris?” Cele două caracteristici marcante ale fiarei, care purta femeia, sunt cele șapte capete ale ei și zece coarne (versetul 3 și 7). Ele sunt și elementele de bază în explicație. Mai întâi se vorbește despre capete. Pentru aceste »șapte capete« simbolice sunt date două înțelesuri diferite.

Roma și papalitatea

9. - »Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia.« - Acesta este primul înțeles. Cetatea de pe cele șapte coline – Roma⁹ – este arătată aici ca reședință și punct central al influenței și autorității femeii, care domină teritorii îndepărtate ale lumii. Roma este orașul unde papalitatea își are centrul mai mult de 1500 de ani și unde a trăit un timp înfloritor. Acum papalitatea se reface încet din rănilor primite, când în secolul 16 și mai târziu i-a fost treptat, treptat luată puterea lumească. Dar puterea ei de viață este de admirat. Depune toate eforturile ca să readucă „în sânul bisericii” națiunile Europei și multe alte state. Că popoarele Europei moderne și instruite vor sta din nou în mare măsură sub influența femeii, pare să rezulte clar din acest capitol. Efectele generale și exterioare ale puternicei lucrări a Reformei dau înapoi, în timp ce acceptarea principiilor și practicilor romane crește permanent. Progresul permanent al

⁹ „Cetatea celor șapte coline” este o denumire pentru orașul Roma, care a fost deosebit de uzuală în mod deosebit în trecut. Era tot așa de uzuală în limbajul zilnic al poporului ca și în literatură. Wordsworth a scris: „Concordant poezii Romei, pe parcursul mai multor secole, începând din timpul lui Ioan, denumesc Roma ca fiind cetatea celor șapte coline. Pe medaliile comemorative împărătești din timpul acela, care s-au păstrat, vedem Roma prezentată ca o femeie șezând pe șapte coline, exact așa ca și în cartea Apocalipsa.”

influenței papale în multe domenii ale vieții politice, sociale și religioase ar trebui să fie un semnal de alarmă. Cei mai mulți protestanți sunt total indiferenți. Vechiul strigăt de război „plecați din Roma” nu mai poate astăzi să sperie oamenii; ei sunt, vorbind simbolic, adormiți. „Critica înaltă”, prin afirmațiile ei lipsite de credință și distrugătoare, au subminat credința în adevărul și seriozitatea Sfintei Scripturi, în timp ce eforturile creștinilor serioși, de a îndigui fluviul rătăcirilor papale, au puțin succes, deoarece pe de o parte prin numărul mare de cercuri și comuniuni devine imposibilă o acțiune comună, și pe de altă parte indiferența față de lucrurile lui Dumnezeu a crescut foarte mult.

Istoria imperiului roman

10. - »Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt nu a venit încă; iar când va veni, trebuie să rămână puțin.« - Aici este dat înțelesul al doilea al celor șapte capete. El ocupă același rang cu înțelesul legat de loc, care fără îndoială se referă la Roma. Prin expresia împărați trebuie înțelese diferitele *forme de guvernare*. Cele șapte capete ale fiarei reprezintă șapte forme de guvernare succesive, pe care le-a avut (și le va mai avea) al patrulea imperiu mondial pe parcursul istoriei lui, de la înființarea lui și până la dispariția lui.

»**Cinci au căzut.**« Aceste forme de guvernare de odinioară, care au căzut¹⁰, sunt împărați, consulii, dictatorii, decemviri¹¹ și tribuni (conducători militari).

»**Unul este.**« Acesta este al șaselea, a șasea formă de guvernare regală, ale cărei începuturi sunt cu Iulius Cezar și în timpul lui Ioan prin împăratul Domițian, care l-a exilat pe insula Patmos. Formele anterioare de guvernare au încetat să existe. Primul împărat, Augustus, a preluat puterea de la ele și a început lungă serie de împărați. Cu această formă de guvernare s-a prăbușit imperiul în anul 476 după Hristos.

»**Celălalt nu a venit încă.**« Între prăbușirea imperiului și reparația lui viitoare au trecut deja multe secole. »Iar când va veni, trebuie să rămână puțin.« Aceasta se spune despre a șaptea formă de guvernare. Aici se vorbește despre reinstaurarea într-o formă nouă a imperiului decăzut, așa cum este descris în capitolul 13,1. Când imperiul va reapare, el va fi caracterizat pe de o parte printr-un drept de guvernare deplină, vastă, și pe de altă parte prin hule. El va consta din zece imperii, fiecare având împăratul lui. Însă toți acești împărați vor fi supuși marelui domnitor al națiunilor, care va conduce întreg imperiul și va avea totul în mâna lui. Durata scurtă a acestei forme de guvernare deosebită este exprimată prin cuvinte clare. Starea neobișnuită a imperiului reinstaurat va dura »puțin«.

11. - »Și fiara care era și nu este, ea, de asemenea, este un al optulea și este dintre cei șapte și merge la piere.« - Trăsăturile esențiale ale puternicului imperiu roman rămân totdeauna aceleași. »Este un al optulea« și continuă astfel șirul înaintașilor lui. Vedem aici pasul următor după reparația exterioară a fiarei, potrivit cu capitolul 13,1. În ultimii trei ani și jumătate înainte de venirea Domnului în putere și slavă, fiara va fi stăpânită și condusă în totalitate de Satan. Fiara, în starea ei ultimă și cea mai rea, se va ridica *din Adânc*, spre deosebire de prima ei ridicare din trecut (Daniel 7,3) și reparația ei viitoare (Apocalipsa 13,1). Atunci ea se va arăta deci sub o altă formă și cu un caracter deosebit, așa că pe drept se vorbește de un al optulea. Caracterul satanic, pe care imperiul îl va lua în starea lui ultimă, este prilejul acestei continuări.

¹⁰ Cuvântul *căzut* sau *căzură* desemnează prăbușirea sau nimicirea unui sistem sau imperiu (capitolul 14,8; 16,19). Despre moartea unui domnitor nu se vorbește în felul acesta. Cuvântul *împărați* din versetul acesta desemnează deci forma de guvernare a autorității oficiale de la un moment dat. Și despre cele patru fiare din Daniel 7 – simbolurile celor patru imperii mondiale – se spune că sunt patru împărați (Daniel 7,17). De aceea cuvântul împărați nu trebuie limitat în folosirea lui la persoane singulare încoronate. Contextul trebuie în orice caz să determine înțelesul.

¹¹ Fiecare dintre cei zece magistrați romani ce au alcătuit comisia care a dat Romei (în anii 451 și 450 a. H.) un cod de legi („cele 12 table”).

»**Și este dintre cei șapte.**« Anumite caracteristici ale fiarei se recunosc a fi identice în ultimele două forme de înfățișare. Probabil forma de domnie a celor șapte capete va continua să existe, și în alte aspecte al optulea va fi o continuare a celor șapte forme de guvernare. De aceea »este dintre cei șapte«, dar din cauza caracterului ei satanic este al optulea.

»... **și merge la pieire.**« Observăm încă o dată, că atât împărăția cât și persoana domnitorului ei sunt denumite »fiara«. În Daniel 7,7.8 împărăția și domnitorul sunt văzute despărțite una de alta (fiara a patra și cornul cel mic); aici se vorbește despre ambele la un loc. Împărăția va pieri când ultimul ei domnitor mare și neîngrădit, care redă întregii împărății caracterul lui propriu, va fi aruncat în iazul de foc. Această judecată asupra fiarei se va face după venirea Domnului în putere, ca să-și instaureze Împărăția de o mie de ani, așa cum se descrie detaliat în capitolul 19,17-21. Păsările cerului vor fi chemate la »marea masă a lui Dumnezeu«, ca să se sature cu carnea celor puternici, mari și mici. Cei doi conducători mari, purtătorii puterii lumești și religioase, vor fi aruncați de vii în iazul de foc, subordonații lor vor fi omorâți, și la fel oștirile lor. – Primele cinci forme de guvernare au căzut una după alta, cea de-a șasea a avut un sfârșit tragic; cea de-a șaptea va trece în a opta, care la venirea Domnului va fi înlăturată printr-o judecată îngrozitoare. Aceasta a opta formă de guvernare (sau al optulea „împărat”) este identificat cu fiara însăși: »Și fiara ... ea este al optulea ... și merge la pieire.«

Cele zece coarne

12.-13. - »Și cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăție, ci primesc autoritate, ca împărați, un ceas împreună cu fiara. Aceștia sunt într-un gând și îi dau puterea și autoritatea lor fiarei.« - După ce s-a explicat înțelesul celor șapte capete, se vorbește acum despre cele zece coarne. Aceste coarne reprezintă persoane regale. *Cornul* este în mod obișnuit un simbol al *puterii* (capitolul 5,6; Plângerile lui Ieremia 2,3), dar aici se referă la *deținătorul puterii*, la împărați. De aceea cele zece coarne reprezintă de asemenea zece împărați diferiți cu împărățiile lor. În opoziție cu cele șapte capete, care urmează unul după altul, cele zece împărății vor exista în același timp. Cei zece împărați vor ajunge la putere *împreună cu fiara*. Împărățiile lor nu vor fi independente una de alta. Ei »primesc autoritate, ca împărați, un ceas împreună cu fiara«. Când fiara, împărăția romană, va reapare pe pământ, ea va avea forma a zece împărății cu împărații sau domnitorii lor, dar care sunt uniți într-un imperiu mare. Împărăția nu a avut niciodată în istorie această formă. Timpul de guvernare al celor zece împărați va fi la fel de lung ca și al fiarei. Ei vor ocupa de bună voie un loc de subordonare totală față de fiară: »Aceștia sunt într-un gând și îi dau puterea și autoritatea lor fiarei.« Fiara și coarnele vor governa astfel în același timp, însă coarnele se vor subordona necondiționat voinței fiarei. Așa cum arată istoria, după prăbușirea imperiului, în ținutul lui au luat naștere imperii independente, însă profetia arată aici, că în viitor fiara și cele zece imperii vor exista împreună câțiva ani, în același timp.

Războiul cu Mielul este anunțat

14. - »Aceștia vor lupta împotriva Mielului și Mielul îi va învinge; pentru că El este Domn al domnilor și Împărat al împăraților și cei care sunt cu El sunt chemați și aleși și credincioși.« - În acest verset sunt anunțate ultimele acțiuni dușmănoase ale fiarei și aliaților ei. Lupta este descrisă pe scurt, dar complet, în capitolul 19,19-21. Îngerul amintește aici numai realitatea războiului din viitor, ocolind multe evenimente care trebuie să aibă loc mai înainte. Deci războiul nu a început încă, dar el este văzut mai dinainte. Despre felul cum se va termina nu există nici o îndoială: »Mielul îi va învinge.« Victoria este deja asigurată, înainte să înceapă

lupta, căci Biruitorul puternic este Împăratul tuturor împăraților și Domnul tuturor domnilor, care practică autoritatea. El este peste toți. Toată autoritatea din cer și de pe pământ I-a fost dată Lui (Matei 28,18). Ce nebuni și îndrăzneți sunt oamenii, și conducătorii lor se sfătuiesc să intre pe câmpul de luptă în luptă cu Mielul lui Dumnezeu, care atunci va exercita public puterea Tronului lui Dumnezeu! Ce impresionantă este și realitatea minunată, că Domnul Isus este atât Mielul cât și puternicul Împărat al împăraților – blândețea, gingășia și puterea absolută sunt unite în El (capitolul 5,5.6)!

14. - »Cei care sunt cu El sunt chemați și aleși și credincioși.« - Din oștirile de război cerești fac parte toți răscumpărații, care atunci vor fi în cer. În afară de Adunare vor fi și alți oameni mântuiți în cer, în mod deosebit cei drepti din timpurile Vechiului Testament (Evrei 12,23). Întreaga oștire a sfinților cerești Îl va însoți pe Domnul, când El Se va coborî din cerul deschis, ca să nimicească pe adversarii aliați, care se opun drepturilor Mielului (Iuda 14; Zaharia 14,5; Apocalipsa 19,14). La reîntoarcerea triumfătoare a Domnului, »toți îngerii lui Dumnezeu« Îl vor însoți, Îl vor adora și vor mări gloria Sa (Matei 25,31; Evrei 1,6). Dar cuvintele folosite aici »cei care sunt cu El« trebuie să se limiteze numai la *sfinți*. *Îngerii* vor lua parte la lupta din cer (Apocalipsa 12,7), dar numai sfinții vor alcătui oștirea biruitoare a Mielului.

Toți cei care iau parte la acest război și sub un Conducător așa de minunat, sunt denumiți aici ca »chemați și aleși și credincioși« - chemați în timp (2 Timotei 1,9), aleși în veșnicie (în măsura în care ei aparțin Adunării, Efeseni 1,4) și dovediți credincioși în orice situație din viață, unii dintre ei chiar până în moarte (Matei 25,21-23; Apocalipsa 2,10). Cuvintele chemați și aleși și credincioși se pot întrebuița în unitatea lor numai cu privire la sfinți.

Înțelesul expresiei »apele cele multe«

15. - »Apele pe care le-ai văzut, unde șade curva, sunt popoare și mulțimi și națiuni și limbi.« - Observăm o diferență în folosirea cuvintelor: *femeia* șade pe fiară (versetul 3), *curva* șade pe multe ape (versetul 1). Deoarece aici ni se face cunoscut înțelesul expresiei »apele cele multe«, putem întrucâtva să ne dăm seama, ce influență uriașă și mondială va exercita atunci biserica decăzută. Atât popoarele foarte dezvoltate cât și cele subdezvoltate și națiunile, chiar și în mod deosebit din afara granițelor imperiului roman, vor fi prinse în mreaja curvei și luate captive. Ea va domni în măreție, împodobită din plin cu slava lumii, dar fără simpatia discipolilor ei duși în rătăcire. Ea va face paradă de ceva care nu corespunde realității. Ea nu are nici o inimă pentru Hristos, și cu nerușinare afirmă că este mireasa Lui. Singurul ei scop este înălțarea de sine, dar conduce în pieire spirituală milioanele orbite, care au avantaje din partea ei și savurează favoarea ei. Primul ei interes este aurul, ultimul interes este sufletul oamenilor; ordinea în capitolul 18,12-13 este foarte remarcabilă. Aici este prezentată împărțirea în patru grupe a întregii omeniri, pentru a arăta influența mondială a curvei.

Nimicirea curvei

16.-17. - »Și cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara, aceștia o vor urî pe curvă și o vor face pustie și goală și carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde în foc; pentru că Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinească gândul Său și să împlinească unul și același gând și să dea împărăția lor fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.« - Vedem aici o schimbare remarcabilă. Cei zece împărați se unesc cu fiara în *ură* împotriva curvei. Mai întâi cele zece coarne vor fi un gând cu fiara în susținerea aroganței și pretențiilor curvei, după aceea ei toți vor acționa în același gând, ca s-o nimicească. – Din aceasta rezultă evident că fiara și împărații aliați vor exista încă după nimicirea Babilonului, deoarece ei (fiara și coarnele) vor fi

uneltele umane, care vor exercita răzbunarea Domnului față de acest sistem renegat, încărcat cu vină. Puterea lumii va fi atunci lăsată pentru un timp scurt, până când și ea va fi nimicită de Însăși mâna Domnului la venirea lui în putere (capitolul 19,19-21).

Fastul și puterea lumii durează totdeauna numai un timp – deseori scurt. Ele nu sunt altceva decât un vis trecător. Tot ce nu se bazează pe Dumnezeu, pălește, se ofilește și piere. Și Babilonul cel mare va fi prăbușit, când va fi ajuns la punctul culminant al strălucirii, slavei și mărimii lui. El va fi nimicit total și definitiv. În răzbunarea dreaptă toți cei care au fost părtași la păcatele lui vor fi uneltele active pentru răsturnarea lui și luarea puterii lui asupra națiunilor.

În judecata asupra curvei se pot recunoaște cinci pași sau etape. Mai întâi ea va fi *urâtă*. Partenerii și susținătorii ei de odinioară vor privi la ea cu dezgust și oroare. În al doilea rând, ea va fi *făcută* pustiu. Va fi jefuită de tot fastul ei și va fi complet *pustiită* (capitolul 18,16.19). În al treilea rând, va fi *dezbrăcată complet*, deci hainele ei de purpură și stacojiu îi vor fi dezbrăcate. Atunci ea va apare înaintea ochilor tuturor în adevăratul ei caracter ca o femeie nerușinată și repudiată (Ezechiel 23,29; Apocalipsa 3,18). Goliciunea și rușinea ei morală vor deveni vizibile tuturor. În al patrulea rând, *îi vor mânca carnea*. În aceasta există un anumit înțeles, căci în textul în limba greacă cuvântul carnea este la plural. Mulțimea comorilor ei, abundența bogăției ei și toate, cu câte ea se lăuda, vor fi înghițite de aceia care înainte erau adoratorii ei, dar care apoi au devenit dușmanii ei de moarte (compară cu Iacov 5,3; Psalm 27,2; Mica 3,2.3). În al cincilea rând, cei care o urăsc *o vor arde în foc*. Prin aceasta se face aluzie la *nimicirea totală* a acestui sistem. – Un mijloc pentru nimicirea vechii cetăți Babel a fost apa (Ieremia 51,42.55.64). Viitorul (simbolic) oraș Babilon va fi ars în foc (capitolul 18.8). Ambele, Babel și Babilon, sunt condamnate la pustiire veșnică. Unul a căzut, celălalt îi va urma cu siguranță.

Acțiunea puterilor politice în același gând

17. - »Pentru că Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinească gândul Său și să împlinească unul și același gând și să dea împărăția lor fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.« - La nimicirea Babilonului, puterile politice își vor satisface răzbunarea lor asupra sistemului încărcat cu vină, sub al cărui jug vor sta până în momentul acela. Dar aici este ca și cum ni s-ar oferi o privire înapoia perdelei și noi putem vedea, că aceste puteri exercită de fapt voia lui Dumnezeu, oricare ar fi gândurile lor în această privință. Dumnezeu a hotărât pustiirea acestui sistem stricat, și El va folosi, ca unelte executive, fiara și împărății subordonați ei. »Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinească gândul Său.« Observăm deosebirea dintre *inimile* lor și *gândul* Său. Potrivit dorinței inimii lor ei vor face lucrarea de pustiire, dar fără să-și dea seama vor acționa potrivit gândului lui Dumnezeu și vor împlini hotărârea Lui. Inimile și gândurile puterilor lumii vor fi îndreptate în armonie spre această lucrare. Cu plăcere și hotărâre fermă vor împlini misiunea, la care, fără ca ei să știe, Dumnezeu i-a hotărât. Acesta pare să fie gândul din acest verset.

În afară de aceasta cei zece împărați vor da »împărăția lor fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.« În aceasta se exprimă supunerea absolută față de fiară. Ei nu vor fi în stare să-și mențină împărățiile independente. De aceea se vor supune de bună voie fiarei, atât pe ei înșiși cât și împărățiile lor, care va fi domnul și stăpânul lor, care le va lăsa numai o umbră din împărăția lor. Puterea efectivă va fi în mâinile fiarei (capitolul 13,2-7). Vedem în acest verset 17, că Dumnezeu Însuși este cel care aduce împărății la atitudinea și felul de acțiune descris în versetul 13. Toate mișcările sub puterile Europei din timpul Necazului cel mare, care va veni, vor conduce la împlinirea »Cuvântului lui Dumnezeu« profetic. Cei zece împărați, după nimicirea Babilonului, se vor supune pe deplin fiarei (versetele 13.17). Înainte vor pune puterea lor la dispoziția *femeii*, după aceea se vor preda *fiarei*. Durata domniei fiarei în timpul necazului

cel mare este totodată perioada de timp în care cele zece coarne sau împărați își vor exercita¹² autoritatea. Acesta va fi timpul *înainte și după* căderea Babilonului; subordonarea totală a puterilor față de fiară va avea loc abia după înlăturarea sistemului religios și va fi o consecință a acestui eveniment.

Dumnezeu lucrează în ascuns, însă cu toate acestea efectiv și realmente în toate schimbările politice ale timpului nostru. Omul de stat cu mintea ageră și diplomatul iscusit sunt numai unelte în mâna Domnului. Ei înșiși nu știu aceasta. Egoismul lor și țelurile politice pot influența acțiunile lor, dar Dumnezeu lucrează și prin aceasta neîncetat pentru a-Și atinge ținta. Ținta Lui este, nu numai în cer, ci și pe pământ să se desfășoare slava Fiului Său și să devină public vizibilă. Împărații și oamenii de stat trebuie, chiar dacă ei se împotrivesc planului lui Dumnezeu, fără să-și dea seama, să contribuie la împlinirea lui. Dumnezeu nu este indiferent, ci fără să fie văzut stă înapoia acțiunii oamenilor. Chiar și atitudinea celor zece împărați din viitor față de Babilon și față de fiară, față de puterile bisericești și lumești, este condusă de Dumnezeu, și toate trebuie să contribuie la împlinirea cuvintelor Lui.

Reședința domniei femeii

18. - »Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are împărăția peste împărații pământului.« - Papalitatea stă într-o legătură indestructibilă cu orașul Roma. Babilonul cel mare din viitor reprezintă ultima treaptă de evoluție, starea pe deplin coaptă a sistemului papal. Reședința lui este desigur Roma, unde a fost dintotdeauna. *Acolo* au fost învățate învățăturile batjocoritoare și *acolo* s-au stabilit pretenții, care înalță pe om mai presus decât orice măsură cuvenită. În timpurile de decădere, care vor veni, rătăcirile papale se vor desfășura și mai mult. De aceea aici se vorbește despre orașul Roma. Femeia este »cetatea cea mare«; dar prin aceasta nu se înțelege mulțimea caselor orașului Roma, ci sistemul, care ca unealtă a lui Satan își va exercita de acolo, până la nimicirea lui, influența sa nimicitoare asupra popoarelor unei creștinătăți decăzute. Ultimul verset al acestui capitol deosebit de interesant constată un adevăr simplu, dar important.

O privire de ansamblu a adevărilor și temelor prezentate în acest capitol este cu siguranță de folos.

Privire retrospectivă asupra capitolului

Scopul nemijlocit al acestui capitol, și al capitolului care urmează, este să completeze printr-o prezentare detaliată cele două comunicări anterioare, scurte, despre Babilon (capitolul 14,8; 16,19). Aici este redată o descriere completă a ființei și soartei lui. Dar în afară de Babilon mai este tratat și un alt obiect al judecății. Fiara, puterea statală dușmană, ocupă un loc nu neînsemnat în acest capitol. Deci cele două subiecte principale sunt Babilonul, ca sistem religios, și fiara, ca autoritatea puterii statale, însă Babilonul are întâietatea. Fiara, care în alte locuri stă pe prim plan (capitolul 13), apare aici pe locul doi față de Babilon, curva.

Capitolul se împarte în două părți. Prima parte conține viziunea, care a fost arătată vizionarului (versetele 1-6), partea doua conține explicarea celor întâmplare, făcută de unul din îngerii celor șapte potire (versetele 7-18). Observăm că explicația depășește considerabil ce a fost văzut în viziune. Asemănător găsim și în Daniel 2 și Matei 13; și acolo explicația conține învățături *suplimentare* celor arătate în vis, viziune sau pildă.

¹² Cuvintele »primesc autoritate, ca împărați, *un ceas* împreună cu fiara« (versetul 12) înseamnă, că coarnele și fiara vor domni în *același* timp.

Îngerul a vorbit mai întâi despre curva cea mare, care este coaptă pentru judecată (versetul 1). Din cauza *rătăcirii* îngrozitoare și foarte răspândite, a cărei întruchipare este ea, ea este numită »Babilonul cel mare«¹³. Ea este și »curva cea mare«, din cauza sistemului ei îngrozitor de sfințenie aparentă și dorința arzătoare după sufletele și trupurile oamenilor. În denumirea *curvă* se exprimă caracterul ei imoral (desigur în sens spiritual). Ea este numită și simplu o femeie, deoarece în aceasta este un indiciu la poziția de subordonare (1 Corinteni 11,3). Ea simulează că este supusă lui Hristos, așa cum este în realitate și cu bucurie Adunarea (Efeseni 5,23-25). În cazul acestei femei sunt însă afirmații fără conținut și neadevărate. În realitate n-o interesează Hristos. Ea nu vrea nicidecum să se supună conducerii Lui și să-L aibă pe El ca și Cap.

Ea stă pe »multe ape« (versetul 1). Aceste ape reprezintă simbolic marea mulțime a omenirii (versetul 15), pe care femeia a atras-o în vraja ei, ca în cele din urmă să-i ducă în pieirea veșnică.

După aceea îngerul a vorbit despre împărați și locuitorii pământului și de relația lor cu curva (versetul 2). Aceste relații sunt mai strânse decât cele din versetul 1. Acolo se vorbește despre influența generală și vastă a curvei, aici despre relațiile directe cu ea. După înțelegerea noastră în primul verset este vorba de lumea întreagă, în al doilea numai de aceia care se numesc creștini sau sunt numiți creștini. Împărații pământului« nu sunt aceiași cu cei zece împărați din versetul 12. Aceștia din urmă sunt împărați din interiorul împărăției romane, în timp ce primii reprezintă pe conducătorii și persoanele de conducere din creștinătate în general.

Apoi femeia este văzută »stând pe o fiară stacojie« (versetul 3). Este aceeași fiară, aceeași putere ca și în capitolul 13,1-8. Vechea împărăție romană, care de multe secole nu mai există, este văzută aici din nou în profeție, îmbrăcată cu strălucirea și domnia lumii, așa cum lasă să se înțeleagă culoarea stacojie. Și femeia era îmbrăcată în stacojiu, și culoarea roșie ca focul a balaurului este asemenea acesteia (capitolul 12,3). Cât de mare este dorința după strălucirea și fastul lumii acesteia! Femeia șade pe fiară, un indiciu la faptul că puterea statală îi este supusă. Fiara, care a dat balaurului putere și autoritate mondială, este numai slujitoarea și unealta femeii. Pretențiile ei arogante vor fi susținute un timp de puterea lumii.

Ioan a văzut fiara »plină cu nume de hulă«. Oricât de stricată ar fi femeia, această formă impertinentă și deschisă de nelegiuire nu se recunoaște niciodată vinovată. Înșelătorie și amăgire, stricăciune, acte de violență, mândrie, aroganță și păcate nerușinate de tot felul sunt atribuite ca povară sistemului bisericesc al Babilonului, curvei, dar *fiara* se face vinovată de hule și tăgăduirea publică a lui Dumnezeu și a lui Hristos. Numele de hulă de pe capul fiarei (capitolul 13,1) înseamnă că autoritatea executivă va purta această vină, dar aici vedem că întreaga structură statală este caracterizată de aceasta. Atunci va dispărea orice teamă de Dumnezeu și împărăția în toate părțile ei va decădea total acestui păcat îngrozitor.

După aceea se spune despre fiară, că are »șapte capete și zece coarne«, ceea ce se repetă în versetul 7. În mod asemănător este descrisă fiara în capitolul 13,1 și balaurul în capitolul 12,3. Balaurul are diademe pe capetele lui, nu pe coarnele lui. Dimpotrivă, în capitolul 13,1 *coarnele* fiarei au diademe, și pe capetele ei sunt nume (sau expresii clare, vizibile și care se pot citi) de hulă. În capitolul 17 nu se văd diademe nici pe capetele și nici pe coarnele fiarei. Prin aceasta este descris caracterul general al fiarei, acest cel mai important sprijinitor al sistemului religios fals și stricat, care va domina împărăția și își va extinde influența asupra întregii creștinătăți decăzute. La prima vedere pare ciudat, că fiara, căreia Satan îi va încredința așa de generos puterea și autoritatea sa, va fi atunci un sclav de bună voie la picioarele femeii, dar fastul ei strălucitor și influența ei ademenitoare se aseamănă cu frânghiile de mătase, care vor încătușa pentru un timp chiar și căpetenia puternică a imperiului de scăunelul picioarelor tronului său.

După studiul fiarei, privirile sunt îndreptate din nou asupra femeii, care este îmbrăcată și împodobită cu tot ce în lume are valoarea cea mai mare (versetul 4). Ea are și un pahar de aur în mâna ei, dar acesta este »plin de urâciuni (idolatrie) și de necurățiile curviei ei«. Toți cei care beau din paharul ei, și vor fi milioane care vor bea, vor fi judecați în sens spiritual.

¹³ Numele Babel sau Babilon înseamnă încurcătură (Geneza 11,9).

Numele ei întreit, care descoperă caracterul ei, stă scris vizibil pe fruntea ei (versetul 5). Prima parte, »taina«, înseamnă fără îndoială *taina nedreptății*. Partea a doua a numelui ei, »Babilonul cel mare«, vorbește despre pustiirea spirituală, pe care a provocat-o și o provoacă această femeie. Ea a umplut creștinătatea cu mulțimea răului ei și a dus-o într-o *dezordine* lipsită de speranță. Partea a treia a numelui femeii arată caracterul ei cel mai rău: »Mama curvelor și a urâciunilor pământului«. Orice sistem, care urmează căile femeii și imită faptele ei, însușindu-și învățăturile și principiile ei și preia forma ei de slujire lui Dumnezeu și acum sau mai târziu se adaptează cu totul bisericii romane, trebuie privit ca urmaș al acesteia. Ea este mama sau originea oricărui sistem religios.

Sistemul simbolic reprezentat prin femeie este pătat nu numai de curvia sa, ci și de *sânge*. »Și am văzut femeia îmbătată de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Isus« (versetul 6). Roma papală a întrecut chiar și Roma păgână în ceea ce privește cruzimea și vărsarea de sânge, și deoarece prin posedarea Sfintei Scripturi a fost mai bine învățată, vina ei este cu mult mai mare. Femeia a mărturisit că este mireasa lui Hristos, și cu toate acestea a ucis intenționat pe aceia care au fost salvați prin sângele Mielului. Probabil că biserica romană gândea, că prin uciderea sfinților va face o slujbă pentru Dumnezeu (Ioan 16,2), dar tocmai aceasta arată orbirea îngrozitoare, din cauza căreia a fost sortită judecății. Uimirea mare a vizionarului nu a fost provocată de prigonirile din partea fiarei (capitolul 13,7), ci din partea femeii, pretinsa mireasă a lui Hristos, cu toate că deseori nu ea, ci fiara va ucide efectiv pe sfinți. Femeia este însă puterea care stă înapoia acestor acțiuni.

În partea a doua a capitolului se explică »taina femeii și a fiarei care o poartă« (versetul 7). Este o taină dublă, cea a femeii și cea a fiarei. Într-un anumit sens este replica deformată a tainei nou testamentale dintre Hristos și Adunare. Aici este mai întâi numită femeia, în Efeseni 5,32 stă pe drept Hristos pe primul loc.

Taina fiarei este explicată însă mai întâi, amintindu-se patru perioade diferite ale istoriei ei (versetul 8). Fiara »era«; într-o succesiune îndelungată de domnitori, fiara a existat ca un imperiu mare, stabil - »Nu este«; astăzi nu mai există acest imperiu. Desigur, țările și ținuturile au rămas, care odinioară făceau parte din imperiu, dar imperiul ca atare și-a găsit sfârșitul lipsit de glorie în anul 476 după Hristos. Vechiul imperiu mare și renumit a încetat de mai multe secole să existe. – Dar »urmează să se ridice din Adânc«. Aici nu se vorbește de ridicarea efectivă a fiarei din mare (capitolul 13,1), care acum este încă viitoare. Ridicarea din Adânc va avea loc după aceea, la mijlocul ultimei săptămână-an profetică. Imperiul reinstaurat va arăta atunci clar caracterul lui satanic. – În cele din urmă »va merge la pieire«. Aceasta este soarta definitivă și veșnică a fiarei. Imperiul se va prăbuși, și domnitorul, capul personal al împărăției, va fi aruncat *de viu* în iazul de foc (capitolul 19,20), împreună cu sprijinitorul lui la rău, profetul mincinos. Domnul și conducătorul lor comun, diavolul, va trebui o mie de ani după aceea să-i urmeze în același loc de chin (capitolul 20,10). Reapariția fiarei va fi pentru toți, cu excepția celor aleși, un prilej de uimire (versetul 8). De două ori se vorbește despre uimirea lumii vinovate și dusă în rătăcire, și de fiecare dată uimirea este provocată de reapariția fiarei pe planul istoriei (capitolul 13,3 și 17,8).

»Cele șapte capete sunt șapte munți« (versetul 9). Prin aceasta se înțeleg cele șapte coline, pe care este clădită Roma. Femeia șade pe fiară și pe cei șapte munți, și anume în Roma celor șapte coline. Roma este așa de strâns legată de evoluția și existența sistemului papal, că o despărțire este imposibilă.

În afară de aceasta, cele șapte capete înseamnă totodată șapte forme de guvernare diferite și succesive, care au existat și vor exista în așa-zisa „cetate veșnică”. Capetele sunt »șapte împărați«, din care cinci au căzut (versetul 10). Unii au văzut în cele cinci capete căzute, cele cinci imperii succesive; al Egiptului, al Asiriei, al Babelului (sau Babilonului), al Persiei și al Greciei. Alții se referă la primii împărați ai Romei; Augustus, Tiberius, Caligula, Claudius și Nero. Prima presupunere nu poate fi corectă, căci în această profetie se vorbește numai de o fiară, deci de imperiul roman, care s-a făcut deosebit de vinovat prin condamnarea și răstignirea

Domnului Isus și împrăștierea iudeilor. Tot așa de puțin corectă poate fi a doua teorie, căci capetele reprezintă *diverse forme de guvernare*. Acești împărați ar putea fi denumiți mai degrabă »coarne«, dar ei nu pot fi »capete«. Ei toți alcătuiesc împreună *un cap*, o formă de guvernare, și anume cea regală. După ce el a amintit cele cinci forme de stat și de guvernare, îngerul continuă, și spune, »unul este«. Prin aceasta se referă la forma împărătească care exista în timpul lui Ioan, în vorbirea simbolică capul al șaselea. O alta, a șaptea, urmează să vină. Ea va fi numai de scurtă durată și va trece în a opta. Forma a opta, și ultima, a împărăției este subiectul unor interese deosebite. Omul lui Satan și împăratul este »al optulea«. Caracteristicile împărăției în ultima ei formă vor corespunde originii ei »din Adânc«. Această formă deosebită va fi pe drept numită a opta, dar ea este și »dintre cei șapte« (versetul 11), pentru că – privit din exterior – forma a șaptea de guvernare va continua să existe. Ultimele două forme ale împărăției se vor deosebi între ele prin aceea, că fiara se va ridica odată »din mare« și apoi »din Adânc«. În mod corespunzător se va schimba natura launtrică a împărăției, cu toate că în exterior probabil vor avea loc puține schimbări. Dar judecata infailibilă a lui Dumnezeu va ajunge această putere vinovată, păcătoasă. De două ori se spune, că fiara va merge la pieire (versetul 8 și 11).

În continuare este redat înțelesul celor zece coarne ale fiarei (versetul 12). Aceste coarne sunt zece împărați, care vor apărea în scenă numai în același timp și împreună cu fiara; durata domniei fiarei este și durata lor de guvernare. Tot gândul și planul acestor zece împărați va fi îndreptat să se supună pe deplin voii fiarei și să-i slujească (versetul 13).

După aceea urmează o privire mai dinainte asupra războiului cu Mielul (versetul 14). Fiara și împărații aliați cu ea se vor ridica împreună cu oștirile lor împotriva Mielului în puterea Sa și împotriva oștirii Lui – împotriva Aceluia care este Domnul și Împăratul¹⁴ tuturor. Este același război, care este descris impresionant în capitolul 19,11-21. În acest al 17-lea capitol este amintită, privită mai dinainte, ultima acțiune a fiarei și a împăraților subordonați ei. În realitate aceasta va avea loc puțin timp mai târziu. Înainte de acest război final vor avea loc alte evenimente.

Apele, pe care șade curva (versetul 1), reprezintă »popoare și mulțimi și națiuni și limbi«. Prin aceasta se poate evalua influența ei spirituală actuală, care va depăși cu mult granițele țărilor pământului profetic. Mulțimea omenirii, fie că trăiesc într-un stat cu reguli stabilite, sau nu, vor ajunge sub influența curvei. »Apele cele multe« (versetul 1) arată că suita fiarei va fi numeroasă.

În versetul 16 sunt văzute cele zece coarne, sau împărații, în activitate neobișnuită. Împreună cu fiara se vor îndrepta împotriva curvei, pe care au sprijinit-o până în momentul acela, și o vor nimici. Ei o vor pustii și îi vor lua bogăția. Europa, cel puțin partea ei vestică, va fi pentru un timp ademenită de fastul orbitor și înșelător al femeii, dar în cele din urmă vor rupe cătușele și o vor nimici. Activitatea împăraților și a fiarei va fi determinată de sentimente de răzbunare, dar cu toate acestea este voia lui Dumnezeu, pe care ei o vor împlini fără să-și dea seama (versetul 17). După aceea cei zece împărați vor fi liberi să predea fiarei toată autoritatea lor și împărăția lor, așa că domnitorul împărăției va putea să umple scena profetică ca singurul deținător al puterii, până când el însuși va fi judecat de Domnul. Toate lucrurile se vor petrece, »până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu«. În versetele 16 și 17 cele zece coarne și cei zece împărați sunt în prim plan.

După aceea se arată legătura dintre sistemul roman, la a cărui părtășie păcătoasă se numără câteva sute de milioane de suflete, și orașul Roma (versetul 18). Versetul conține simpla constatare a unei realități cunoscute și general recunoscute.

Făcând în încheiere această privire retrospectivă, dorim încă o dată să atragem atenția la deosebirea dintre curvă și Mireasa Mielului. Capitolele 17 și 18 se ocupă cu curva, Mireasa este

¹⁴ În capitolul 19,16 ordinea este inversă. Acolo El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor, aici este Domnul domnilor și Împăratul împăraților.

una din temele principale ale capitolului următor. În ambele cazuri se vorbește despre o *femeie* și despre o *cetate*, dar în ce opoziție stau ele una față de cealaltă!

În capitolul următor se vede partea lumească a femeii. Sistemul reprezentat prin Babilon este o unire a bogăției lumești cu aroganța religioasă. Curvia femeii este unirea ei cu lumea, care este »dușmănie față de Dumnezeu« (Iacov 4,4).

Cineva a scris pe drept despre acest capitol: „În capitol, vizionarul se uimește la privirea strălucirii și vinei femeii, în timp ce el în capitolul 18 descrie într-o vorbire deosebit de sublimă și mișcătoare vaietele lumii cu privire la soarta ei.”